

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
žalobce: **V. A.**

státní příslušnost Ukrajina

zastoupen advokátem Mgr. Michalem Poupětem

sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 4. 10. 2018, č. j. CPR-6682-2/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 5. 10. 2018, č. j. CPR-6682-3/ČJ-2018-930310-V243, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 18. 10. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalované, jimiž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPT-255821-64/ČJ-2017-070022, jímž žalobci bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 6 měsíců, a dále odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 16. 11. 2017, č. j. KRPT-255821-19/ČJ-2017-070022, jímž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění cizince paušální částkou 1 000 Kč. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovanou potvrzeno.
2. Žalobce toliko obecně namítal, že „celé řízení o správním vyhoštění, bylo zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy, neboť jeho jednání nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů, což ostatně dokládá i prohlášení Evropské komise, které má správní orgán k dispozici. Uvedené správní řízení zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítal již ve svém odvolání.“ Krajský soud konstatuje, že tyto formulace ovšem nejsou řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti či právní úvahy, o které opírá svá tvrzení. Odkaz na obsah odvolání nepostačuje. Žalobní body musí být obsaženy v žalobě, jak plyne z § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Rámec soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalobce vymezil až v druhém odstavci bodu II. žaloby, v němž vyslovil nesouhlas se závěrem správního orgánu, že vykonával na území České republiky práci neoprávněně, jelikož k tomuto neměl platné povolení. Správnímu orgánu vytkl, že neaplikoval ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti a Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb, jelikož je zaměstnancem polské společnosti PRACMAX SP. Z O.O., NIP 7142048954, REGON 368490826, sídlem ul. Lubelska 36B. lok 43, 21 – 100 Lubartow, Polská republika (dále jen „PRACMAX“) a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb se zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Na území ČR se tak nacházel zcela v souladu s právními předpisy. Byl zde pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o., IČO 03683753, sídlem Jindřicha Plachty 596/8, Smíchov, 150 00 Praha 5 (dále jen „FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o.“), a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti jeho zaměstnavatele žalobce i

Evropská komise. Ačkoliv opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.

3. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkázala jak na odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak na rozhodnutí nalézacího správního orgánu a na nashromážděný spisový materiál.
4. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Krajský soud přezkoumal žalobu v souladu s ustanovením § 75 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil:
 - Z úředního záznamu ze dne 16. 11. 2017 plyne, že téhož dne v 11:00 hod. byla provedena pobytová kontrola v objektu společnosti FILSON s.r.o., IČO 47549947, sídlem Slévačská 902/11, Hloubětín, 198 09 Praha 9 (dále jen „FILSON s.r.o.“), zabývající se výrobou nebezpečných chemických látek a nebezpečných chemických směsí a prodejem chemických látek a chemických směsí klasifikovaných jako vysoce toxické a toxické. Na pracovištích ve výrobním procesu bylo kontrolováno 13 cizinců státní příslušnosti, 2 cizinci státní příslušnosti Rusko a jedenáct cizinců státní příslušnosti Ukrajina. Všichni pracovali u výrobních linek při kompletaci výrobků. Vykonávali pracovní činnost v pracovním oděvu. Na místě byla také pořízena fotodokumentace výkonu jejich práce. Mezi kontrolovanými cizinci byl zjištěn i žalobce. V průběhu kontroly pan K., ředitel pobočky společnosti FILSON s.r.o., poskytl kopii „Rámcové smlouvy o dílo“, mezi společnostmi FILSON s.r.o. a společností FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. Dále se v průběhu kontroly dostavil pan B. G. I., státní příslušnost Rusko, narozen dne X, který se představil jako zástupce společnosti FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. a který každému z cizinců doručil dokumenty nazvané jako „Aneks do umowy o pracę“ a „Umowa o pracę“.
 - Ve spise je fotokopie cestovního pasu žalobce s biometrikou X s polským národním vízem č. X, typu D MULTI, s dobou pobytu 168 dnů, s platností od 13. 9. 2017 do 27. 2. 2018.
 - Dne 16. 11. 2017 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení oznámením o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, včetně poučení a téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka. Žalobce po seznámení s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření uvedl, že do České republiky přicestoval dne 23. 9. 2017 osobním autem z Polska kvůli práci. Před příjezdem do České republiky nepracoval v jiné zemi, v Polsku se zdržel jen dva dny, kdy se domlouval s pracovní agenturou PRACMAX. Polské pracovní vízum si zajišťoval sám, neboť měl v úmyslu pracovat v Polsku, avšak jeho manželka tam práci nezískala, a tak odjela za prací do České republiky, kam tedy odjel i žalobce. Pracovním povolením v České republice nedisponuje. Práci mu zařídila manželka. Finanční prostředky na obživu a bydlení dostává od společnosti, kde doposud pracoval, tedy FILSON s.r.o. Pracovní

smlouvu s touto společností však uzavřenou nemá. Žalobce přijal „nějaký člověk“ jménem G. Jeho práce byla evidována v docházkovém listu, kde se zapisoval počet odpracovaných hodin, manželka mu zapisovala výkon práce. Byl vybaven pracovním oděvem (montérky) s tím, že pracovní náradí nepotřebuje. Byl bezpečnostně proškolen, zdravotní prohlídku neabsolvoval. Osoby, které mu přidělovaly a kontrolovaly práci, byli mistři. Práce v den kontroly spočívala v kompletaci výrobků, přičemž pracovní doba činila 8 hodin. Žádnou mzdu zatím neobdržel a ani neví, jaký měl být jeho plat. Dostal pouze zálohu od pana B.G. I., který na něj čekal v Opavě, když přijel, ubytoval ho a zprostředkoval mu práci. Dále mu dal podepsat nějaké dokumenty, údajně k legalizaci práce v ČR. Je ubytován na ubytovně v O. na ulici O. 24, přičemž náklady na ubytování mu zřejmě strhává pan G. ze mzdy, kterou ještě neobdržel. Má sjednáno cestovní zdravotní pojištění. V jiné zemi než České republice práci bez pracovního povolení nevykonával. Je si vědom možných důsledků, které vyplývají z toho, že pracuje bez pracovního povolení na území České republiky. Kromě manželky, ohledně níž je rovněž vedeno správní řízení, nemá v České republice žádné osobní, rodinné, ekonomické, kulturní či společenské vazby a nic mu nebrání vycestovat na Ukrajinu, má se kam vrátit. Disponuje finančními prostředky potřebnými pro vycestování, avšak ne pro náhradu nákladů správního řízení.

- Ze závazného stanoviska ev. č. ZS38621 ze dne 22. 11. 2017 plyne, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.
- K dotazu na Úřad práce, zda žalobci bylo vydáno povolení k zaměstnání, případně zda byla splněna povinnost dle zákona o zaměstnanosti v souvislosti s výkonem práce a nástupem tohoto zaměstnance – cizince do zaměstnání, bylo zodpovězeno, že u žalobce splnil zaměstnavatel povinnost dle zákona o zaměstnanosti v souvislosti s výkonem práce na území ČR. Žalobce je veden u společností Vidininvest Trade s.r.o., od 3. 10. 2017 do 3. 1. 2018 na pracovišti v Opavě, sídlem Palhanecká 14 a 15, zahraniční zaměstnavatel ROCHBUD a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o., od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017 na stejném pracovišti, zahraniční zaměstnavatel PRACMAX.
- Na dotaz správního orgánu společnost FILSON s.r.o. v podání ze dne 30. 11. 2017 uvedla, že žalobce není její zaměstnanec, jednotlivé úkony práce vyplývaly z uzavřené smlouvy (balící práce, manipulační práce, ostatní práce), společnost FILSON s.r.o. se společností PRACMAX nespolupracuje a ani v minulosti nespolupracovala, tzn., že s nimi nebyla uzavřena žádná smlouva. Společnost FILSON s.r.o. přiložila rámcové smlouvy a smlouvy o dílo uzavřené mezi touto společností a společností Vidininvest Trade s.r.o. a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o.
- V rámcové smlouvě o smlouvě o dílo mezi společností FILSON s.r.o. jako objednatelem a společností FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako zhotovitelem ze dne 2. 10. 2017 se podává, že dílem se dle této smlouvy rozumí balící, manipulační a ostatní práce balení prováděné na adrese:
 - a) Palhanecká 302/14, 747 07 Opava – Jaktař,
 - b) Mstětice 1052, 250 91 Zeleneč – Mstětice

- c) Velvary 732, 273 24 Velvary.
- Správnímu orgánu byly dále předloženy fotokopie „smlouvy o poskytování příhraničních služeb“ sepsané mezi společností PRACMAX jako dodavatelem a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako odběratelem dne 2. 10. 2017, v níž obě strany prohlásily, že dodavatel bude pro odběratele provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, a to prostřednictvím zaměstnanců dodavatele, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES.
 - Ve správním spise je rovněž dokument nazvaný jako „Objednávka FILSON“, kde společnost PRACMAX jako dodavatel a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako odběratel činí v souladu se smlouvou o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017 objednávku na balící, manipulační a ostatní práce balení od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017.
 - Ve správním spise se rovněž nachází dokument nazvaný jako „FILSON s.r.o., výrobní závod Palhanecká 14/Opava 7, evidence pracovní doby za měsíce září 2017, říjen/2017 a listopad/2017, kdy je jako zaměstnanec uveden žalobce. Tento dokument byl zpracován P.K. Pracovní doba žalobce činila 8 hodin denně od 6:00 do 14:15, příp. 14:30, popř. od 14:00 do 22:15, příp. 22:30 hod.
 - Z dokumentů nazvaných jako „Umowa o pracę“ (pracovní smlouva) a „Aneks do umowy o pracę“ (dodatek k pracovní smlouvě) mezi společnostmi PRACMAX a žalobcem bylo zjištěno, že žalobce uzavřel dne 1. 11. 2017 pracovní smlouvu na dobu neurčitou od 1. 11. 2017 a druh práce - příležitostné práce jednoduchého charakteru, mzda byla sjednána na 2 000 zlotých a místo výkonu práce bylo sjednáno na adrese Lubelska 36B. lok 24, 21 – 100 Lubartow, Polská republika a další státy EU. V dodatku pak bylo místo výkonu pracovní činnosti změněno na ul. Palhanecká 302/14, 747 07 Opava a mzda na 4 055 zlotých.
 - V podnájemní smlouvě uzavřené mezi společností FILSON s.r.o. jako nájemcem a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako podnájemcem dne 2. 10. 2017 se podává, že na základě Rámcové smlouvy o dílo ze dne 2. 10. 2017 poskytuje podnájemce nájemci určitá plnění v nemovitostech, které jsou předmětem nájmu. Podnájemné činí 4 000 Kč bez DPH měsíčně.
7. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
8. Soud nesouhlasí s žalobní námitkou, že správní orgán odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti a Směrnice Evropského parlamentu a

Rady č. 96/71/ES, o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb, s tvrzení, že žalobce je zaměstnancem polské společnosti PRACMAX a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb se zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES.

9. Na projednávanou věc lze vztáhnout závěry Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č.j. 2 Azs 289/2017-31, v němž NSS uvedl, že „ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem Evropské unie, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen “SFEU”). Podle článku 56 SFEU *„podle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb“*. Podle článku 57 SFEU *„za služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob“*. Svobodu volného pohybu služeb lze podle článku 52 v souvislosti s článkem 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví. Pojem *„vyslání v rámci poskytování služeb“*, je používán směrnicí [96/71/ES](#) o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb. Vysláním pracovníků za účelem poskytování služeb se podle čl. 1 odst. 3 směrnice [96/71/ES](#) rozumí, pokud podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu *„na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“* [písm. a)]; nebo pokud podnik vyšle *„pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“* [písm. b)]; nebo pokud *„jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé“* [písm. c)]. V bodu 4 odůvodnění směrnice [96/71/ES](#) se k působnosti směrnice uvádí, že *„poskytování služeb může spočívat buď v provedení prací podnikem na jeho účet a pod jeho vedením, na základě smlouvy uzavřené mezi tímto podnikem a stranou, pro kterou jsou služby určeny, nebo v poskytnutí pracovníků pro jejich využití podnikem v rámci veřejné či soukromé zakázky“*. Je třeba poznamenat, že účelem směrnice [96/71/ES](#) je koordinace právních předpisů členských států stanovením seznamu vnitrostátních pravidel, která musí členský stát uplatňovat na podniky usazené v jiném členském státě, které vysílají pracovníky na jeho vlastní území v rámci nadnárodního poskytování služeb. Jejím primárním cílem je tak ochrana pracovníků (srov. zejména čl. 3 odst. 1 směrnice [96/71/ES](#) a body 13 a 14 jejího odůvodnění). Soudní dvůr však se směrnicí pracuje jako s užitečným vodítkem při posuzování jiných aspektů vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (např. povinnosti získání pracovního povolení pro pracovníky z třetích států).“
10. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dále konstatoval, že „Soudní dvůr se problematikou vysílání pracovníků z třetích zemí v rámci poskytování služeb

zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu ve své judikatuře opakovaně zabýval. Již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981, *Webb*, C-279/80, Sb. rozh., s. 3305, Soudní dvůr konstatoval, že poskytování pracovní síly je službou ve smyslu tehdejšího článku 60 Smlouvy o založení evropského hospodářského společenství (nyní čl. 56 SFEU). Zároveň však zdůraznil, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí, neboť ovlivňuje jak vztahy na trhu práce, tak oprávněné zájmy dotčených pracovníků (rozsudek *Webb*, bod 18). V rozsudku ze dne 27. 3. 1990, *Rush Portuguesa proti Office national d'immigration*, C-113/89, Sb. rozh., s. I-01417, Soudní dvůr vysvětlil rozdíl mezi agenturním poskytováním pracovní síly a subdodavatelskými službami. Pracovníci vyslaní do jiného členského státu za účelem splnění zakázky se po dokončení stanovené práce vrátí zpět do domovského členského státu svého zaměstnavatele a neusilují tak o začlenění na pracovní trh druhého členského státu (rozsudek *Rush Portuguesa*, bod 15). Naopak podnik, jehož hlavním předmětem činnosti je zprostředkování zaměstnání, byť se také jedná o poskytovatele služeb, provozuje činnost, která přímo směřuje k začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu (rozsudek *Rush Portuguesa*, bod 16). Členský stát proto může ověřovat, zda podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky třetích států, nevyužívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby, například dováží pracovníky za účelem zprostředkovat jim zaměstnání nebo je poskytnout jiným zaměstnavatelům (rozsudek *Rush Portuguesa*, bod 17)."

11. NSS odkázal i na rozsudek ze dne 10. 2. 2011, *Vicoplus SC PUH a další proti Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid*, C-307/09 a další, Sb. rozh., s. I-00453, Soudní dvůr za použití směrnice [96/71/ES](#) definoval kritéria umožňující určit, zda poskytovaná služba představuje poskytování pracovníků jako pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice [96/71/ES](#), či zda se jedná o dočasné vyslání pracovníků do jiného členského státu za účelem provedení prací v rámci poskytování služeb jejich zaměstnavatelem ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice [96/71/ES](#) [Soudní dvůr se blíže nevěnoval poskytování pracovníků v rámci skupiny podniků dle čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice [96/71/ES](#), které není relevantní ani pro nyní posuzovanou věc]. Dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek *Vicoplus*, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (rozsudek *Vicoplus*, body 28, 29 a 41).
12. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, č.j. 2 Azs 289/2017-31 konstatoval, že rozsudkem ze dne 11. 9. 2014, *Essent Energie Productie*, C-91/13, Soudní dvůr závěry rozsudku *Vicoplus* upřesnil. Dle Soudního dvora není paušální požadavek na získání pracovního povolení pro cizince ve všech případech přeshraničního poskytování pracovní síly přiměřený. Požadavek na získání pracovního povolení je odůvodněný naléhavým důvodem obecného zájmu na ochraně před narušováním pracovního trhu pouze v případě, že podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území

pracovníky z třetího státu, využívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby, např. k zprostředkování zaměstnání, které přímo směřuje k začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu (rozsudek *Essent Energie Productie*, body 51 a 52). Pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení (rozsudek *Essent Energie Productie*, bod 57, ve spojení s body 122 a 127 stanoviska generálního advokáta Y. Bota ve věci *Essent Energie Productie*, C-91/13). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.

13. Soud má za to, že žalobce vykonával v České republice u společnosti FILSON s.r.o. pracovní činnost bez pracovního povolení. Výkon práce u této společnosti neměl povahu služby poskytované jeho zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Dle názoru soudu je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával ve společnosti FILSON s.r.o. svým charakterem naplňovala znaky závislé práce a nikoli služby. Žalobce totiž práci vykonával osobně, ve vztahu podřízenosti, soustavně, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě jeho pokynu, pod jeho kontrolou a za odměnu. Žalobce vykonával práci na pracovišti společnosti FILSON s.r.o., tato společnost vedla žalobci docházku, jeho práce byla na pracovišti kontrolována zaměstnanci společnosti FILSON s.r.o., byť tedy formálně zůstal zachován pracovněprávní vztah žalobce k polskému zaměstnavateli, jenž měl žalobce za vykonanou práci odměňovat. Polský zaměstnavatel žalobci práci nepřiděloval, nekontroloval plnění pracovních úkolů. Tuto situaci nelze kvalifikovat jako poskytování služby pro společnost FILSON s.r.o. Soud zastává názor, že plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobce poskytnout na území České republiky, není službou, jak je vnímána evropským právem. Podstata služby v daném případě nespočívala ve výkonu určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, montáží věcí apod.). Krajský soud proto přisvědčil žalované, že žalobce vykonával pracovní činnost bez platného povolení k zaměstnání. Správní orgány obsah pracovní činnosti žalobce tedy vyhodnotily v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a soud neshledal porušení směrnic Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES. V podrobnostech soud odkazuje na závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje.
14. Vyslání žalobce do České republiky tak představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobce plnil své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využíval.

Ve smyslu kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku Vicoplus se proto jedná o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly. Sít' smluvních vztahů představuje pouze formální zástěrku faktickému poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti (k účelovému řetězení smluvních vztahů viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 3. 2006, Emsland-Stärke, C-94/05, Sb. rozh., s. I-02619).

15. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti výroku tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem Brno, Moravské náměstí 6 a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 10.12.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně